

РЕШЕНИЕ

№ 409

гр. София, 21.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4944** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/, вр. чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по Жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], ул. Ш. 26, ет.1, представлявано от А. М. и Д. С., срещу Заповед № F475294/14.03.2019 г., издадена от Началник-отдел „ОД“ в ГД „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП-С., с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ и чл. 187, ал.1 от ЗДДС, във вр. чл. 186, ал.3 от ЗДДС, за нарушение на чл.26, ал.1, т.5 от Наредба Н-18/2006 г., във връзка с чл. 118, ал.4, т.4 от ЗДДС, е наложена принудителна административна мярка-запечатване на търговски обект-Павилион, находящ се в [населено място], [улица], пазар „С.“, стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 5 дни.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като издадена при неправилно приложение на материалния закон, немотивирана и неправилна. Иска се от съда да я отмени изцяло. В съдебно заседание представляващите дружеството се явяват лично, твърдят, че касовата бележка, послужила за основание на акта е иззета от контролните органи, но на ред 6 от нея, е посочен ДДС номера на търговеца, независимо от липсата на текст „ДДС номер“.

Ответникът, редовно призован, чрез процесуален представител юрисконсулт Б., оспорва обжалването. Иска от съда оспорената Заповед за ПАМ, да бъде потвърдена като законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, както и след

цялостна проверка на оспорения административен акт, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, а се установява и от приложения по делото Протокол за извършена проверка № 0397215/03.03.2019 г., че на 03.03.2019 г., в 15.20 ч. в [населено място], [улица], пазар „С.“, на търговски обект, стопанисван от [фирма], е извършена проверка от А. Я. и Е. Я., служители в ГД ФК при ЦУ на НАП-С.. Проверката е извършена в присъствието на представляващ дружеството А. Х. М.. Извършена е контролна покупка на кафе, на стойност 0.50 лв., която е била заплатена от контролните органи и е издаден фискален бон. След легитимация на органите по приходите-са изискани документи за работещото фискално устройство и за установяване на касова наличност в момента на проверката. В обстоятелствената част на констативния протокол- е посочено установена липса на месечни отчети за месец януари 2019 г. Посочено е, че фискален бон № 0238867- „не съдържа всички реквизити“. Описано е, че в обекта има ФУ, модел D.-D55KL, рег. № в НАП 3263530, регистриран на 06.06.2016 г., ИН на ФУ :DT387663, ФП № 02387663. Към административната преписка са представени дневни финансови отчети, с отбелязване на сума на оборотите, нетна стойност и стойност на ДДС, както и реквизити на отчетите, в които са отбелязани търговецът, седалище и адрес на управление, ЕИК, адрес на търговския обект, ДДС номер BG201890489. Фискален бон № 0238867, посочен в обстоятелствената част на констативния протокол, с който е извършена контролната покупка, не е приложен, като същия не е представен и с административната преписка.

Издаден е АУАН № F475294/06.03.2019 г. в който е посочено, че във Фискален бон № 0238867/03.03.2019/15.20 ч., липсва идентификационен номер за регистрираните по ЗДДС лица, с което е нарушена разпоредбата на чл.26, ал.1, т.5 от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ, във вр. чл. 118, ал.4 от ЗДДС. На 07.03.2019 г., е депозирано Възражение от жалбоподателя, в което се посочва, че номерът по ЗДДС, се намира на ред 6 от фискалния бон, а именно BG201890489.

Въз основа на извършената проверка е издадена процесната оспорена Заповед № F475294/14.03.2019 г., издадена от Началник-отдел „ОД“ в ГД „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП-С., с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ и чл. 187, ал.1 от ЗДДС, във вр. чл. 186, ал.3 от ЗДДС, за нарушение на чл.26, ал.1, т.5 от Наредба Н-18/2006 г., във връзка с чл. 118, ал.4, т.4 от ЗДДС, е наложена принудителна административна мярка-запечатване на търговски обект-Павилион, находящ се в [населено място], [улица], пазар „С.“, стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 5 дни. Заповедта е редовно връчена на 04.05.2019 г., на представляващ дружеството-жалбоподател.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган-Началник отдел оперативни дейности, ГД „Фискален контрол“, ЦУ на НАП, в съответствие със Заповед № ЗДУ-ОПР-16 от 17.05.2016 г. на Изп. Директор на НАП и Заповед № 2108/30.03.2018 г. /приложени по делото/, арг. чл. 186, ал. 3 от ЗДДС, вр. чл. 7, ал. 1, т. 3 от Закона за Националната агенция за приходи /ЗНАП/.

Административното производство е започнало въз основа на извършена проверка на 03.03.2019г., обективизирана в протокола от същата дата, връчен на представител на дружеството. Горното представлява уведомление за започналото административно производство, арг. чл. 26, ал. 1 от АПК. Доколкото обаче, констативният протокол е

извършен едностранно от контролните органи и съдържанието му е оспорено, с твърдения, че на ред 6 от Фискален бон № 0238867/03.03.2019/15.20 ч., е посочен ДДС номера на търговеца, в тежест на административния орган е да установи фактите въз основа на които е установил административно нарушение, обосноваващо налагането на законосъобразна принудителна административна мярка.

Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Органът е изложил фактите, въз основа които е приел, че са налице основанията по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а” от ЗДДС. В заповедта се съдържа достатъчно описание на запечатания обект. Недвижимият имот е индивидуализиран с адрес и описание на предмета на дейност, която се извършва в него. Изложени са и мотиви досежно продължителността на наложената принудителна административна мярка. Същата обаче е постановена, в нарушение на материалния закон, недоказана е и противоречи на законовите цели, по следните съображения:

Нормата на чл. 186 от ЗДДС, предвижда, че принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което: т. 1. не спази реда или начина за: б. „а“ : издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Нормата на чл. 26, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г., установява реквизитите на фискалния бон, издавана от ФУ, съгласно приложение 1 от Наредбата, в т.ч. т.5-изискването за посочване на ДДС номера на търговеца, при регистрация по ЗДДС, а нормата на чл. 25 от същата наредба въвежда императивното изискване за издаването на фискален бон, от въведено в експлоатация фискално устройство, при получено плащане в брой.

Съгласно предвиденото в чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 2006 година, независимо от документирането с първичен счетоводен документ, задължително се издава фискална касова бележка за всяка продажба на лицата по чл. 3- за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен дебит или чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. Наредбата е издадена на основание чл. 118, ал. 2 и 4 от ЗДДС. В ал. 1 на чл. 118 ЗДДС, възпроизведена частично в чл. 3, ал. 1 от Наредбата, се определя, че всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, независимо дали е поискан друг данъчен документ. От редакцията и тълкуването на цитираните разпоредби следва изводът, че издаването на фискална касова бележка от фискално устройство се свързва с плащането, направено във връзка с извършена в търговски обект доставка/продажба. В този смисъл е и практиката на ВАС изразена в Решение № 61 от 6.01.2014 година по адм.д. № 4862/2013 година и Решение № 13021 от 9.10.2013 година на ВАС по адм. д. № 4263/2013 година.

В случая няма спор, че е извършена контролна покупка, за която е издаден реално фискален бон от регистрирано надлежно в НАП, фискално устройство, по отношение на което от страна на контролните органи-не са установени нарушения във връзка с фискалното устройство. От представените по делото писмени доказателства по приложената административна преписка, не се установява по безспорен и категоричен начин съдържанието на посочения в констативен протокол за проверка № 0397215/03.03.2019 г., фискален бон № 0238867/03.03.2019 г., доколкото същия не е приложен като иззет от контролните органи, поради което съдът не може да установи

дали изобщо липсва като реквизит посочен номер по ЗДДС или същия не се чете или липсва част от идентификацията или само текстово означение „номер по ЗДДС“. Това препятства възможността за определяне съставомерността на нарушението и го прави недоказано. Същевременно законът предвижда като нарушение неиздаването на фискален бон или издаването на такъв, от нерегистрирано по надлежния ред и несвързано с НАП фискално устройство, което в тази хипотеза перпятства отчетността и дава възможност за увреждане на фиска. Сам по себе си, факта, че липсва реквизит, какъвто е ДДС номера на търговеца-жалбоподател, върху фискалния бон, представлява неспазване на установената форма на фискалните бонове, но не във всички случаи е в пряка причинно-следствена връзка с нарушение на данъчното законодателство, което да е от такъв вид и характер, че да уврежда интересите на фиска.

Съобразно разпоредбата на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ ПАМ се налагат с цел предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. В конкретния случай се касае за превантивна принудителна мярка, целта на която е да предотврати извършването на едно неправомерно деяние. Съобразно трайно установените в теорията и съдебната практика критерии за класифициране, принудителните административни мерки могат да имат за цел да предотвратят или да преустановят нарушението, както и да предотвратят или да отстранят вредните последици от него. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на нарушения по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. Налагането на принудителна административна мярка, изразяваща се в запечатване на обекта, дори да е установено някое от нарушенията на тази разпоредба, не отговаря на нито една от целите на ПАМ, които са закрепени в закона, по-специално в чл. 22 от ЗАНН. Запечатването не би довело до предотвратяване или преустановяване на нарушение, свързано с липсата на реквизит на фискален бон, какъвто би бил например случая при други нарушения на реда или начина на отчитане на продажбите – липса на въведено в експлоатация фискално устройство, на дистанционна връзка за подаване на данни или други подобни. Посочените в мотивите относно срока на мярката цели да се предотврати като превенция извършването на ново нарушение от жалбоподателя и за преустановяване на лошите практики в обекта, извършвани с цел „отклонение от данъчно облагане“, са несъстоятелни, тъй като такива цели законът възлага на административното наказание, каквото евентуално би било наложено в успоредно воденото административнонаказателно производство, но не и на мерките за административна принуда. Принудителната мярка в случаите по чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "а" от ЗДДС не би могла и да предотврати или поправи вредните последици за фиска от липсата на реквизит на фискален бон, ако изобщо са в причинно-следствена връзка вредни последици за фиска, дори и ако беше установена съставомерност на твърдяното от контролните органи нарушение.

Не на последно място следва да се отбележи, че дори когато преследва законоустановени цели, принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да се налага за безспорно установено административно нарушение, да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителна административна мярка, не само не би постигнала нито

една от целите на административната принуда, но и ограничава в значителна степен правата на жалбоподателя, доколкото го възпрепятства да упражнява търговска дейност за определен срок. Действително, докато е възпрепятстван да упражнява търговска дейност, адресатът на принудителната мярка ще бъде лишен от възможността да извърши нови подобни нарушения, но възпиращото действие е възложено на системата на санкции, а не на административната принуда.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че така наложената принудителна административна мярка се явява незаконосъобразна, като необоснована, постановена в противоречие с материалния закон и законоустановените цели на административната принуда, поради което следва да бъде отменена.

Жалбоподателят е претендирал разноски в размер на ДТ-50.00 лв., които следва да се заплатят от ответната страна.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № F475294/14.03.2019 г., издадена от Началник-отдел „ОД“ в ГД „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП-С., с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ и чл. 187, ал.1 от ЗДДС, във вр. чл. 186, ал.3 от ЗДДС, за нарушение на чл.26, ал.1, т.5 от Наредба Н-18/2006 г., във връзка с чл. 118, ал.4, т.4 от ЗДДС, е наложена принудителна административна мярка-запечатване на търговски обект-Павилион, находящ се в [населено място], [улица], пазар „С.“ стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 5 дни.

ОСЪЖДА Национална Агенция за приходите, Централно управление, ГД „Фискален контрол“, да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], ул. Ш.“ 26, ет.1, представлявано от А. М. и Д. С., сумата от 50.00 лв. /петдесет рева/, представляваща съдебно-деловодни разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: